

Egy messzi hang ...

Sára csak egy átlagos napra ébredt, és ezt érezte is. Hisz a napi rutinja egy év után még mindig ugyanaz. Felkel az ébresztőre, lemegy a konyhába az öreg lépcsőkön, és a kávégép segítségével készít magának egy erős feketét. Aztán elmegy megetetni egyetlen barátját, Max nevű kutyáját.

Egyszerűen hangzik, nemdebár? Na, most én ezt onnét tudom, mert a szomszédja vagyok. Amikor kutyát sétáltat, no meg én is arrafelé járok, akkor mindig beszélgetni szoktunk.

Minap is éppen így történt, sétáltunk a falu határában, amikor nyávogásra lettünk figyelmesek. De nem is akármilyen nyávogásra, hanem kétségbeesett miákolásra, amely csak egy igazán apró kölyökmacska torkából áradhat. Társammal összenéztünk, bólintottunk, és elkezdtek keresni a macskát. Mi, emberek, a telefonunk fényével, a kutya meg az orrával.

Ez egészen addig ment, amíg az erdőszélen Max el nem kezdett ugatni. Mire egyet pislogtam, Sára már ott termett megnézni, mit talált az eb. Odaértem én is, megláttam, mit találtak. Alig akartam hinni a szememnek!

Egy fém ketrecbe bezárva egy kismacska nyávogott. Alig nézett ki két hónaposnál idősebbnek.

Nos, mondanom se kell, azóta van egy új lakótársam. Ha azon gondolkodsz, hogyan szabadítottuk ki, azt is elmondom. Bár a mai nap már amúgy is túl hosszúvá nyúlt. Hiszen az én szemszögemből a nap is, meg a hold is látható.

A kerékpáros, aki az ablak mellett teker el éppen ebben a pillanatban, már a lámpáját próbálgatja, az emberek kezdik elhagyni a kocsját. Ez jelzi, hogy az időnk lejárt, nekem is búcsúzkodnom kell most.

Szóval, viszlát!

Kocsis Péter Kornél 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola